

אמר לו הרמב"ן – ואני עדיין אומר כן שהכל נרמז בפרשת האזינו, ואם לא תאמין שאל ואגיד לך.

תמה התלמיד ואמר הגד נא לי היכן רמוז שמי בפרשת האזינו?

קם הרמב"ן והתפלל בכוונה עצומה ונפל הפסוק הזה בפיו "אפאיהם אשכיתיה מאנוש זכרם" אם נצרף את האותיות השלישיות של המילים יצא "אבנר".

כששמע התלמיד את דברי רבו חרד חרדה גדולה עד מאוד ונפל על פניו, ושאל את הרמב"ן אם יחזור בתשובה האם יוכל לתקן את אשר עיוה.

אמר לו הרמב"ן – הלא אמרתי לך הפסוק הזה. לקח אבנר ספינה אחת בלי ספן וכלי חובל ורב חובל, והלך בספינה וצעק וצעק צעקה גדולה ומרה. ואבדה הספינה ולא נודע סופו.

והרמב"ן – התפלל עליו שתהיה לו כפרה קצת, ואחר זמן, בא התלמיד הזה אל הרמב"ן בחלום והודה לו על תפלתו, שהוא נידון בגיהנום אך בזכות הרמב"ן לאחר י"ב חודש תהיה לו כפרה.

הגידה השבועית -

א. מדוע נקרא חודש תשרי "החדש השביעי"?

ב. מהו מקור השם "תשרי"?

ג. יש מי שנמנע לאכול אגוזים בראש השנה. מדוע?

ד. מה הקשר בין "באחד לחדש מקרא קדש" לבין "וכל באי העולם עוברים לפניו ככני מרון"?

ה. "ותאחז במשפט ידי" [פסוק מ"א] לא כמידת בשר ודם מידתו של הקב"ה – משל למה הדבר דומה? [רש"י]

משלוח מנות אל בית המדרש "אור שלום" קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100

"ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה"

היחידה להתפתחות הילד "נוה אברהם"

- לתרומות -
ת.ד. 110 קרית ארבע
טלפון: 02 - 9964325
פקס: 02 - 9964335

השיעור השבועי מתקיים בכל יום חמישי בבית משפחת צחור בשעה 21:30 הציבור מוזמן

מאורית שלום העלון השבועי של

באינטרנט - http://www.ohrshalom.net

יורל ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100

דוא"ל - mailto:info@ohrshalom.net

ח' תשרי תשס"ז פרשת האזינו – שבת תשובה שנה שנייה העורך: נ. צחור

חברון	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש	עלון	חברון	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
17:01	17:51	18:06	17:57	18:09	110	17:58	19:02	19:04	19:03	19:04

העלון מוקדש לעילוי נשמת כ"ק האדמו"ר מוהר"ר רבי שלום בן כ"ק מוהר"ר חיים יעקב זצוק"ל

העלון מוקדש לע"נ	העלון מוקדש לברכת הצלחה ורפואה
מוניה מיכאל בן יוסף ז"ל	פצועי מלחמת לבנון תשס"ז
לוי אברהם בן יצחק ז"ל	אביבה בת פרידה
מעמאני יוסף בן עבדללה ז"ל	בן ציון אריה בצלאל בן שרה
סולומון שמעון בן חיים ז"ל	ברק בן אירית
סופר אבנר בן יוסף ז"ל	יצחק רפאל בן רחל לאה
	מיכאל בן שיינדל

מאורית הפרשה – אפנית והאורה - מוקדשת לעילוי נשמת האשה הכשרה ליאורה ליבנה רחל בת יעקב ז"ל

בדברי הימים א' (ד', י') מופיעה תפילת יעבץ, ובגמרא (תמורה ט"ו, א') יש ביאור לתפילה זו. הוא מתפלל לה': "והרביית

את גבולי וכר", ואם אינך עושה לי את כל אלה אני הולך לשאול. אמרו על זה במקומות אחרים שאם אדם לא היה

מוכן להתפשר, אז הקב"ה היה מוכרח לתת תשובה, אבל בדרך-כלל אנשים אומרים שהם רוצים כך וכך, ומתפשרים

בפחות מזה. זה נכון גם לגבי העולם-הזה: אנשים רוצים עושר, כבוד וכל מה שאנשים חפצים בו, ובסופו של דבר

אדם מחליט: 'אני לא חשוב, אני לא גדול, אני לא מצליח' - ומתייאש מהעניין.

אם אדם ממשיך עם ה"שיגעון" הזה הרבה זמן, יש לו סיכוי, עדיין לא בטוח, אבל סיכוי להצליח יש לו. וגם עם

הנשמה; איך אני יכול לבקוע את הגוש הגדול שמכסה אותה? - רק בכוח ההתמדה.

בגמרא (ברכות ס"א, ב'; סוכה נ"ב, א') מופיעים כמה שמות שיש ליצר-הרע ולמה הוא דומה, ואמנם לאנשים שונים יש

יצר הרע שונה, יש אנשים שיצרם עז כנמר ויש שאצלם הוא גיבור כארי. אבל יש את מה שקורה לו בבית-המדרש

(סוכה ס"ב, ב'; קידושין ל', א'): "אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש; אם אבן הוא נימות, אם ברזל הוא מתפוצץ".

זה כאשר לאדם יש יצר הרע מאבן או מברזל, אבל מה עושה אדם שיצר הרע שלו עשוי צמר-גפן?

הבעיה החמורה היא לא עם יצר-הרע הקשה כאבן, אותו ניתן למגר על-ידי פעולה חד פעמית. קורה שאדם עומד

בפני החלטה חד פעמית, הוא מחליט אותה ונגמר העניין. אולם איך שוברים את המחיצה שמוכנה לקבל הכל? היא

מוכנה לקבל תורה ותפילות, מוסר, תהילים וימים נוראים, היא קולטת את הכל וזה כמו משהו ששוקע; הוא לא יורק

את הדברים, הם שוקעים. יש אנשים שכשמזכירים להם שם שמים, הם מזדעזעים מתינוב. יש אדם שתפילין מרגיזות

אותו, ויש אדם, שהוא אולי במדרגה יותר גרועה, שלא מזיזות לו התפילין; הוא מניח תפילין וזה חלילה לא עושה לו

שום דבר, לא לטובה ולא לרעה.

יושב לו אדם ולא רק שהוא קולט את הכל, הוא גם קולט אמונה ומחשבה, גמרא ופילוסופיה, הוא קולט מאמונות

ודעות עד הרב דסלר והלאה, עם כל מה שיש באמצע, עם הרב קוק והרמח"ל, ושום דבר לא קורה. מה שקורה הוא

שבתוך העיסה הזו נוספו לו עוד שלשה פרקים בכוזרי ועוד כמה פרקים ברמב"ם, וזה מה שנשאר.

זה דומה למין בוץ טובעני, אדם שוקע והולך לאט לאט ושום דבר לא קורה. בסוף אדם יכול להיות בגיל מסוים או

בזמן מסוים (וזה קורה גם לאנשים צעירים ולא רק לאנשים מבוגרים) ואין לו אפילו מספיק כח לבעוט, הוא לא

מבעט אלא הוא שום דבר.

העיסה הזו ממלאת לא רק חלק ממנו אלא את כולו, את גופו ואת נשמתו. הוא ממשיך לעשות את כל המעשים שהוא עשה קודם לכן: משכים ומעריב לבית הכנסת, לומד שיעורי תורה, עושה מצוות, מפריש מעשר כספים ועושה הכל כמו שצריך לעשות, והכל עולם כמנהגו נוהג. אין לנו דרך לבקוע אדם כזה, כיוון שזה יותר קשה מאשר אבן וברזל. יש רק דרך אחת לפתור בעיה כזו, וזה מה שצריך לעשות עכשיו ביום כפור: צריך לקחת כיוון, ובכיוון הזה להמשיך בהתמדה שאין לה תמורה. אמנם המתדה זו לא נותנת הרגשה טובה בזמן שעושים את הדברים, אבל אני יושב וממשיך לברר: 'כמה ממה שאני אומר הוא אמת?' 'איפה נמצאת האמת?' 'איפה נמצא איזושהו דבר?' 'איפה נמצאת איזו התחלה, יסוד שאפשר לבנות עליו?' 'איפה אפשר להגיע לנקודה שאפשר להיאחז בה?' אדם ממשיך בזה, לאו דוקא ביום-כיפור, אלא שזה יום המסוגל שאין בו דברים ועיסוקים אחרים, והתשובה שצריך לעשות ביום זה היא בעצם התשובה הזאת, תשובה של שינוי במהות.

אם אדם הולך בכיוון מסוים; צפונית-מערבית לדוגמה, הוא יכול להמשיך ללכת כל ימיו צפונית-מערבית, הוא יכול ללכת מהר או לאט, אבל אם הדרך שגויה יש לו רק פתרון אחד - להסתובב. האופן הכי פשוט של תשובה הוא שאדם עושה פניה. זה התמצית והעיקר של היום הגדול והנורא עם כל ההכנות שיש אליו: שתבוא איזושהי דקה אחת, איזה רגע אחד, לא שנקפוץ לאיזה עולם אחר, אלא לעשות את העניין הזה מבפנים; לעשות תפנית.

מאורות הניזון – "על חטא שאטאנו לפניך בפקנה"

רשימת ה"על חטא" מוזרה לא מובן למה יש ולמה אין, לדעתי יש להוסיף לה עוד חטא - "על חטא שחטאנו לפניך בזקנה" - קיבעון - בן אדם בגיל צעיר מדי נכנס לקיבעון ושום דבר לא מתחדש (למעט שערות לבנות ובטן גדולה). הוא אפילו לא נעשה רע יותר, אין לו שום שינוי.

בזמנו החסידות שלחה תועמלנים בשביל למצוא נפשות לקרב לחסידות ושלאו אותם לייטא לתעמלן אחד פרוש (שהיה בחדרו כל הזמן) שלחו את ר' אהרון מקרלין והוא דיבר שיחות נפלאות ואז זה הגיע לפרוש והוא יצא מחדרו והגיע לביהמ"ד, ואז ר' אהרון מקרלין אמר - "כאשר בן אדם לא נעשה יותר טוב-הוא נעשה יותר גרוע" - ואותו פרוש נעשה אדמו"ר בגלל משפט זה. קו שטוח כשאינן תוזהו במכשירי רפואה תמיד מסמל שהאיש מת. העניין הוא לא כמה חטאים חטאתי- האנשים נשארים אותו דבר - מכיוון שיש להם מצוות ועבירות שהם מחבבים, הם תמיד עושים אותם ולא זזים - וכשהבן אדם לא זז זהו חטא בפני עצמו. החטא של הישארות במקום אחד.

לפני שאדם גומר להתבגר הוא מתחיל להזדקן. האב מסתכל על בנו ורואה איך הוא מתקדם וזו ומתפעל מאיך שהבן משתנה והאב בינתיים לא משתנה וזהו החטא של אדם שהפסיק לצמות.

התשובה היא לא כל כך על עבירות, שזו תשובה קלה כי היא מוגדרת, אבל צריך לעשות תשובה על המצוות- מה מגיע לאדם על מצוות שהוא עושה. לעשות תיקון על עברות מוגדרות זה לא בעיה (צמים איזה מספר תעניות) כי גם אחר כך הוא מתבייש על העבירה אבל עברות שאינן מוגדרות כגון כעס או גאווה, ההורים כשהיו קטנים היו טובים ונחמדים ואמרו עליהם שיש להם ראש טוב, ואחרי שיש לו ילדים הוא זורק את זה על הילדים ומה האבא עושה? כלום. כבר לא עושה כלום.

יש אנשים ונשים שיש להם להט ומרץ ואז הם מתחננים ואפשר לקרוא לזה "מתחננים עצמם לדעת" ואז הוא הופך להיות הנהג של הבית, החשמלאי של הבית, האינסטלטור של הבית, וכו'.

בר מצווה אצל דתיים זו חגיגה פחות גדולה מאשר אצל חילונים, כבר מצווה אצל דתיים אין שום שינוי, מקסימום נוסף תפילין, הרי לפני כן התפלל ולמד וגם עכשיו כך- ואילו לחילונים זהו יום שונה, שיש לו עניין שונה מהרקע (לפעמים זהו היום האחרון שבו הוא מניח תפילין) וזהו הקיבעון.

עניין התשובה אינו קשור דווקא לעבירות- התשובה נבראה לפני שהיה העולם! אבל העבירות לא נבראו לפני בריאת העברות, משמע שהתשובה אינה קשורה לעבירות.

התשובה היא המאמץ לחזור אל הגרעין היסודי של האדם, לחזור אל הגרעין של החיים שבו נמצא הכח לחיות, חזרה אל הבסיס, "חזור אל מה שהיית כשהיית צעיר", זמן שבו היו אתגרים חדשים בכל יום, שבכל יום היו שינויים ומהפכות, חזרה אל החלק החי שמחיה את האדם וזה כמו זמירה וגיוזום של ורדים- כי ענפים בני שנתיים שלוש כבר אין להם את הכח לגדול עוד ולפרות, וזה עניין פסוקי דזמרה מלשון לזמור לחתוך ולהתחדש תמיד. אדם מסתיר בתוכו את כח החיות ואדם שמתכסה בכל העלים הזקנים (סדר יום "DEAD LINE" - הזמנים הקבועים והמקובעים) לא יכול להתקדם - הוא צריך לזמור ולחתוך את העלים הישנים והקבועים ולהתחדש ולצמוח מחדש. "על חטא שחטאנו לפניך בזקנה"

מאורות היכל הברכה - כן וכן על חטא ישראל בראשית [מפתח ר"ה]

כתב הסבא קדישא בהיכל הברכה בראשית [מ"ן] ומסיים הפסוק כן ירד ד' צבאות כשיתקע בשופר גדול יעמוד לנו זכות אבות לרחם עלינו לצבא על הר ציון לעיני כל חי, ומסיים כצפרים עפות כן יגן ד' צבאות על ירושלים, גנון והציל פסוח והמליט, וכל זה יהיה לעתיד בעת קיבוץ נידחי ישראל, ובעת תקוע בשופר גדול ד' צבאות יגן עליהם כן תגן על עמך ישראל ברחמים בשלומך, שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים אמן כן יהיה, יש בפסוק הזה ל"ב תיבות נגד ל"ב אלה"ם מארי דדינא, ופסוק זה עולה ששה אלפים ק"ה, ובהצטרף לו סדר ל"ב הנ"ל של התיבות יהיה כמספר חסד פעם אלה"ם, להמתיק כל הדינין בחסדו הגדול מעלינו ומעל כל בית ישראל אמן ואמן כן יהיה במהרה בימינו.

מאורות הסיפור הגיבורי - דבריו נאמנים

פעם יצא אחד מגדולי החסידות בחברת תלמידיו לחזות בלולייין על חבל המתוח בגובה רב. התבונן הרבי שעה ארוכה ובריכוז רב באיש ובמצעו המסוכן.

התלמידים תהו למראה ההתעניינות המופלגת הזו של רבם ושאלו אותו מדוע הוא כל כך מרוכז במעשה זה? ענה להם הרבי - אדם זה מהלך על חבל דק, למען השכר והכבוד המיועדים לו כשיגיע ליעדו. אולם עתה, שעה שהוא תלוי בין שמים וארץ, אין הוא חושב כלל על השכר והכבוד שירעיפו עליו.

עכשיו - כל מעייניו נתונים לנושא אחד בלבד, לבצע בשלמות את המשימה ולהגיע לעבר השני. האדם - המשיך הרבי, אף שהוא מהלך בעולמו על חבל דק, בין האסור והמותר, בין המוסרי והלא מוסרי, האמת והשקר.

חובתו לבצע כל מה שהוטל עליו בשלמות ולדאוג לכך שיגיע בשלום אל היעד. הביצוע הנקי והמושלם תובע ריכוז מירבי במשימות. ושכחת הגמול והההילה המצורפים בסוף הדרך.

מאורות ארזים ונזיר - בפרשת האזינו מאמנים כל עניני השלום

מעשה היה ברבי משה ב"ר נחמן [הרמב"ן] שהיה לו תלמיד אחד והיה שמו אבנר - ויצא לתרבות רעה ונשתמד, ועלה לגדולה ונעשה שר גדול. ביום הכיפורים שלח לקרוא אליו את רבו הרמב"ן ובא לפניו. ולקח חזיר ושחטו ובשלו ואכלו לעיניו.

שאל לרמב"ן על כמה כריתות עברתי היום? והשיב לו על ארבע. א"ל התלמיד - והלא על חמש עברתי, והתחיל לפלפל עמו עד שהרמב"ן הודה לו.

שאלו הרמב"ן - הגד נא לי מה הביאך למדה זו שכפרת בתורת משה אחר שאתה בקי כל כך בתורה? אמר לו - פעם אחת שמעתי דרשה שדרשת בפרשת האזינו ואמרת שבה כלולים כל המצות וכל עניני העולם, ובעיני היה זה מה הנמנע, ומכאן כפרתי.